

[Clausager.]

gør i hvert Fald jeg ikke. Der er ikke Tvivl om, at Tolden bidrager til Prisforhøjelsen; *hvor meget* den bidrager — snart mere, snart mindre —, kan man ikke sige med Bestemthed. Men det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen var meget torarget over dette Forslag. Jeg tror, han skal tage det med Ro. Det er skrevet over Landbo- og Husmandsforeningernes Ønsker, saa godt man kunde afskrive dem. Vi er rede til at forhandle om det. Der er maaske noget, der skal udvides, noget, som er glemt, alt det kan vi tage med siden. Men at staa her, som det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen gjorde, og gøre det hele til Grin og Løjer og snakke om, at saa faar de store Landbrugere.....

Formanden: Det ærede Medlem maa ikke give det Udseende af, at andre ærede Medlemmer staa og laver Grin og Løjer med Tingene.

Clausager: Naa, ja, ja, saa staa og harcellerer over, maa jeg maaske sige, at det store Landbrug faar en Nedsættelse af Tolden paa Sporer og Stigbøjler, og hænge sig i saadan en ganske enkelt Ting, er ikke rigtigt, for det er soleklart, at der er Ting, der skal med af Hensyn til Slægtskabet med andre Ting. Men hvis det ærede Medlem vil gennemgaa Forslaget, vil det ærede Medlem se, at det er nyttige og nødvendige grove Redskaber — som er mere eller mindre stærkt toldbelagte —, man ønsker Tolden fjernet paa. I saa Henseende er der ogsaa en Særudtalelse fra Husmændenes Repræsentanter, idet de siger angaaende Toldskatternes Nedbringelse, som de for øvrigt er med paa, følgende: Husmandsforeningernes Repræsentanter ønsker at fremføre, at hvis det bliver nødvendigt at fremskaffe Dækning for de afløste Toldafgifter, maa vi tilraade at fremskaffe den ved Gennemførelse af Grundværdistigningsskat. Ja, vel, vi har en Grundværdistigningsskat. Det er muligt, at den skal ændres. Naar den er afprøvet lidt i den nærmeste Fremtid, er det højst sandsynligt, at den skal ændres. Jeg viger ikke tilbage for en Forhøjelse af den, naar en saadan vil se bort fra de øjeblikkelige Krusninger og Strømninger paa Overfladen og kun tage Afgift af den Grundværdistigning, som er klækkelig og virkelig; det vil sige, at det kun bliver byggemoden Jord, der bliver Tale om, for den Grundværdistigning, der kan blive Tale om for Landbrugsjords Vedkommende, er for intet at regne. Der er meget, der tyder paa, at

naar man trækker Kapitalværdien i Form af Forbedringer fra Jordværdien, saa er Jordværdien dalende i Stedet for stigende. Men det er de to eneste Særudtalelser, vi har. Jeg har læst dem op, jeg stikker intet under Stolen, men jeg vover at paastaa, at det ikke er noget, der bryder Helheden og Enigheden om de fælles store Krav.

Saa taler Udtalelsen, selvfølgelig til sidst en Del om Akkordlovgivningen, og det er ikke uden Grund. Den nævner ogsaa, at den Akkordlovgivning, vi har, muligvis skal udvides. Det kan den saa sandt trænge til. Det, som skete ved den Akkordlovgivning, vi vedtog i Fjor, var, at vi fik den klemmt saadan sammen, at Akkordloven kun kan bruges til Gunst for de Landbrugere, som er saa langt nede i det bundløse, at det er nær ved at være bundraadt. Naar de skal have deres Kreditorers Tilgodehævender klemmt ned til 30 pCt., kan der ikke laves en Akkord; det er saa haabløst, at der ikke er stort mere tilbage. Det vilde efter min Mening være en stor Fordel, om Akkordloven var mere bevægelig, mere rummelig, saa at man kunde lave Akkord i Tide og derved undgaa, at vedkommende Mand sank saa langt ned, som han ellers vil komme.

Jeg skal til sidst sige et Par Ord om de to Sæt Forslag — ja, der er jo flere, der er ogsaa Kriseforslag fra de Konservative. Jeg tillader mig nu — det kan jeg vel gøre uden at fornærme nogen — at sammenligne Venstres og Regeringens Forslag. Jeg skal sige et Par Ord om de to Sæt Kriseforslag, dels Regeringens Forslag, dels Venstres. Ja, Regeringens Kriseforslag er jo kort og godt en økonomisk Morfinindsprøjtning til de mest forgældede. Skønt man fra den Side fordømmer Gældsstiftelse og siger, at Gældsforøgelsen er Hovedulykken i det hele, præmierer man faktisk Gældsstiftelsen og giver dem mest, der har præsteret den største Gæld. Det gør man uden at spørge, om der foreligger egen Skyld eller ikke. Man gør det uden at spørge om Duelighed og Sparsommelighed. Man vil give en Lov, hvorefter enhver Mand kan kræve Tilskud og Støtte i Forhold til, hvad han har lavet af Gæld. Jeg tror ikke, at det Forslag, hvis det blev ført ud i Livet, vilde vække stor Tilfredshed omkring i alle Kredse paa Landet. I mange, mange Tilfælde vil det selvfølgelig hjælpe en Mand, der har fortjent det; det skal jeg ikke lægge Skjul paa; men man vil kunne blive Vidne til, at i enkelte og ikke faa Tilfælde vil den Landmand, der har købt de flotteste Biler, holdt de mest overdaadige Gilder og